

LBRIS

We know
books

SAIN'T

ADRIENNE
YOUNG

Traducere din engleză de
Maria-Magdalena Costea

COLECTIA
YOUNG
ADULT

PROLOG
ISOLDE

Pe strada Forsyth se afla o ușă albastră cu un felinar negru.

În spatele ei, un bărbat care mă putea face nevăzută.

Am grăbit pasul, atingând cu palma peretele aspru de cărămidă. Tocurile cizmelor scoteau un clic scurt în noapte. Picăturile de ploaie se scurgeau de pe streșini pe marginea ferestrelor, iar faldurile fustei din mătase de Damasc erau grele de la umezeală.

Labirintul întortocheat de străzi și alei ale cartierului North End ducea către ungherele jilave ale unui oraș ce tocmai scăpase din ghearele unei furtuni. Dar mie nu-mi era familiar. Locuiam în Bastian, dar nu fusesem niciodată în North End, nici măcar cu tata. O fată ca mine nu avea motiv s-o facă. Eram fiica unei comerciante care trăia numai ca să-i cânte în strună mamei sale, chiar dacă lăsasem în urmă această versiune a mea, la Conacul Azimuth. Însă trădare mai mare decât cea ascunsă în buzunar nu exista. Acum, nu eram nimic mai mult decât o trădătoare.

— Ușa albastră. Felinarul negru, mi-am șoptit din nou.

M-am uitat la clădiri și am mijit ochii, încercând să deslușesc formele și culorile în întuneric. Timonierul de pe *Craven** era un bărbat pe care-l văzusem de multe ori în casa mamei și pe corăbiile ei, dar stătuse mereu departe de mine, la fel ca majoritatea negustorilor ei. Nimeni nu voia să se atingă de

* *Lașul* (en.) (n.r.).

LIBRIS | We know books
flacăra ce ardea în palmele mamei. Și-a protejat dintotdeauna comorile.

Însă timonierul fusese prieten cu tatăl meu. Așa că, atunci când l-am tras după perdelele de pânză subțire din bumbac care încadrau balul luminat de lumânări și i-am șoptit că trebuie să părăsesc orașul, mi-a spus ce trebuie să fac. Abia îi auzeam glasul grav din pricina muzicii și acum mă întrebam dacă nu cumva am înțeles greșit.

North End. Ușa albastră cu felinar negru de pe strada Forsyth.

Încă simțeam lumina caldă din sala de bal, de parcă anumite detalii mi-ar fi rămas întipărite în colțurile ochilor în timp ce mă furișam prin întuneric, sângerând precum petele de cerneală disipate în apă. Firele de culoare care se întindeau până când dispăreau. Sclipirea tapetului de aur din biroul mamei mele. Portretul tatei uitându-se de sus la mine. Felul în care notele cântecului de la miezul nopții umpluseră camera, până când mi-au răsunat în urechi.

Lumea aceea dispăruse în câteva secunde, cu doar trei cuvinte rostite de Holland: *un sacrificiu necesar*.

Aproape instantaneu, am decis să deschid cutia cu nestemate. Să plec de acolo și să nu mă mai întorc niciodată.

Mi-am șters o lacrimă de pe obrazul amorțit, apoi am iuțit pasul și am înaintat pe strada care ducea în inima cartierului. În cele din urmă, după ce am zărit șirul de case lipite, ușa de un albastru lucios a fost ușor de reperat. Vopseaua părea proaspătă, aproape umedă, iar în felinarul negru atârnat deasupra pragului se aflau două lumânări, care luminau alcovul gol din capul scârilor.

După ce m-am uitat peste umăr, am urcat treptele și am ciocănit cu mâna tremurândă. Deși era toiul nopții, dacă zvonurile despre North End conțineau vreo sămânță de

adevăr, atunci n-ar fi fost chiar atât de ciudat să ai un vizitator la o asemenea oră. Prin părțile astea afacerile se făceau în umbră, departe de ochii breslei, ai comandantului de port și ai Consiliului Comerțului. Cred că din acest motiv m-a trimis timonierul de pe *Craven* aici.

Intenționez să bat din nou, dar ușa s-a deschis, dezvăluind chipul unei fete un pic mai mari decât mine. Avea o codiță lungă în jurul creștetului capului, de aceeași nuanță simplă ca a rochiei. Singurul lucru care ieșea în evidență era lanțul de argint al unui ceas de buzunar prins de curea. M-a măsurat din cap până-n picioare, cu ochi întunecați și inteligenți, apoi s-a uitat la strada din spatele meu.

— Cred că ai bătut la ușa greșită.

Tonul rece îi înăsprea trăsăturile delicate ale feței.

Mi-am strâns și mai tare faldurile fustei în mâini. O picătură de sudoare mi s-a prelins pe șira spinării, iar o nouă rafală de vânt și ploaie mi-a suflat peste obraji șuvițele desprinse din agrafe.

— Îl caut pe Simon, am spus.

Numele pe care mi-l dăduse timonierul a părut s-o surprindă, dar șocul s-a transformat numaidecât în curiozitate. A continuat să mă studieze un moment, cu buzele strânse și o privire pătrunzătoare. Căuta ceva anume, mi-am dat seama, și odată ce s-a lămurit, a deschis larg ușa.

M-am mai uitat o dată la strada goală și am trecut pragul în lumina gălbuie a coridorului îngust. Podeaua scârțâia sub tocurile cizmelor, iar ferestrele zdrăngăneau din cauza vântului, dar sunetul care-mi răzbătea din piept era diferit. Nestemata.

Zumzetul se auzea prin pereți, un refren care-mi reverbera în oase. Era peste tot, înconjurându-mă.

Pentru o secundă, numai una, am vrut să mă întorc la ușă înainte să se închidă și să scap de sentimentul care mă

WKPIS | We know books

bântuia din ziua în care mama a aflat ce eram. Însă gândul a dispărut la fel de repede cum a venit. Nu mă puteam întoarce. Era prea târziu.

Fata a tras zăvorul greu și s-a întors spre mine. Mă privea în tăcere și m-am întrebat dacă își reconsidera decizia de a mă lăsa să intru.

Și-a ridicat bărbia.

— Vino după mine!

Materialul gros al faldurilor fustei a atins în treacăt pereții coridorului îngust, dându-mi impresia că holul se micșora tot mai mult. Mi-au atras atenția sunetele familiare ale granatului, smaraldului și diamantului, îmbinate cu multe altele, dar nu aveau ce să caute aici. Căsuța asta dărăpănată nu aparținea niciunui comerciant aflat în posesia unui inel al Breslei Giuvaiergiilor, singurul lucru care ar fi legitimat o astfel de afacere. North End era faimos fiindcă adăpostea mulți infractori ce-i puseseră bețe-n roate mamei în ultimii ani. Prin urmare, puteam doar să sper că acesta era ultimul loc în care s-ar gândi să mă caute.

Am ajuns la capătul coridorului și am urmat-o pe fată de-a lungul unei scări în spirală, reușind s-o văd la chip doar cât s-a întors să-mi zică:

— Ai noroc că bijuteriile și rochia aia ridicolă nu ți-au fost smulse de pe tine pe stradă!

N-a spus-o ca pe o amenințare sau un reproș. De fapt, a sunat de parcă și ea se mira că am ajuns nevătămată. Probabil că avea dreptate. Am pornit din cartierul comercianților și am umblat doar pe străduțe lăturalnice, pentru a nu fi descoperită. Mama avea să observe cu siguranță că am plecat, dar asta nu ar fi chiar atât de neobișnuit. Însă, când avea să vadă ce am luat, va întoarce toate străzile și portul cu susul în jos.

Fata a deschis o altă ușă și am intrat într-o pivniță mare și întunecată, luminată doar de focul dintr-un mic șemineu, aflat într-un colț. Pereții erau aproape ascunși de cutiile

stivuite unele peste altele până în tavan, însemnate cu sigiliile de porturi pe care le recunoșteam, de la Marea Nenumită până în Strâmtori.

A durat puțin să-l observ pe bărbatul care stătea la masa lungă de lemn din cealaltă parte a camerei. Speram că e Simon. Și-a ridicat privirea dintr-un teanc de pergamente, chinându-se să se concentreze asupra mea. Părul șaten deschis îi cădea neîngrijit pe frunte, iar nasturii cămășii îi erau pe jumătate desfăcuți.

— Ea te caută.

Degetele fetei au alunecat de pe clanță în timp ce mă privea.

Mi-am dat în sfârșit drumul la faldurile fustei și mi-am șters palmele transpirate pe materialul moale.

— Tu ești Simon?

— Da, eu sunt.

Vocea bărbatului era măsurată, la fel de enigmatică precum chipul lui, însă i-am surprins privirea oprindu-se pe cerceii mei din perle și safir.

— Numele meu este...

— Știi cine ești, m-a întrerupt el. Întrebarea e de ce ai venit?

Nu plănuisem să-i spun numele meu adevărat, iar faptul că mă cunoștea mi-a lăsat un gol în piept. Am fost crescută în sânul breslei, dar am trăit mai mult alături de echipajele de pe vasele mamei. Bărbatul acesta nu făcea parte din niciunul și eram sigură că nu-l mai văzusem niciodată.

— Mi s-a spus că mă poți scoate din oraș, am zis.

A împăturit pergamentul din fața lui și a privit-o pentru un moment pe fata din ușă. Apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra mea.

— Dacă vrei să pleci din Bastian, nu trebuie decât să te duci în port și să plătești drumul.

— Nu pot.

Am înghițit în sec, gândindu-mă la Holland. Vedeam toate listele de pasageri. Toate inventarele. Comandantul portului era la dispoziția ei.

— Am nevoie să... dispar.

Simon s-a ridicat într-un sfârșit, iar scaunul a scârțâit pe podeaua denivelată. Sunetul m-a făcut să tresar. După ce a ocolit masa și s-a așezat în fața mea, m-am dat fără să vreau un pas în spate.

— Unde?

— Ceros, am răspuns, apoi am început să mă joc din nou cu faldurile fusteii, neliniștită.

Holland m-ar fi găsit imediat în Nimsmire sau Sagsay Holm. Controla fiecare port din Marea Nenumită, iar dacă voiam să o rănesc cu adevărat, trebuia să ajung în Strâmtori.

— Cine te-a trimis aici? m-a întrebat el.

— Timonierul de pe *Craven*.

Simon mi-a cântărit vorbele. A început să se plimbe prin pivniță cu mâinile încrucișate la piept, însă fata de lângă mine părea bănuitoare. Dacă știau cine sunt, atunci știau de cine vreau să mă ascund. Nimănui nu i-ar trece prin cap să se pună cu mama mea, însă cred că bărbatul acesta și ea se aflau deja în opoziție.

— Nu-i va lua mult să se uite peste listele de pasageri, a gândit el cu voce tare și am fost ușurată că nu i-a rostit numele. Și există o singură cale de a părași Bastianul... pe mare.

— Atunci aș dori să fac parte dintr-un echipaj, am spus.

— Echipaj? a întrebat el, ridicând o sprânceană. Vrei să faci parte din echipajul unei nave care se îndreaptă spre Strâmtori?

— Dacă știi cine sunt, atunci știi și că sunt dragor.

S-a oprit din mers, uitându-se lung la mine. Fiica-dragor a lui Holland era un subiect de amuzament printre bresle. Să te scufunzi printre recifele de corali pentru a recupera

nestemate nu se număra printre îndeletnicirile prea rafinate. Mama însă nu mă folosea doar pentru dragări, iar acesta era motivul pentru care imperiul ei s-a întins pe toată coasta Mării Nenumite. Într-un fel, am hrănit și am crescut dragorul care aproape că m-a înghițit cu totul.

Tatăl meu nu fusese atât de norocos, ci doar suficient de înțelept încât să-mi păstreze secretul talentului de mag al nestematei. Însă în ultimii ani devenise imposibil să o facă, iar grija lui față de mine l-a răpus în cele din urmă.

— Mă voi alătura unui echipaj. Nu-mi pasă care, câtă vreme nava se duce spre Ceros.

N-aveam de gând să mă mai scufund pentru nimeni. Doar dacă nu cumva buzunarele pe care le umpleam erau ale mele. Dar aveam nevoie de o corabie. De una care să treacă neobservată de mama.

Simon și-a înclinat capul într-o parte, gânditor.

— Nu-i o idee rea, a comentat el, apoi a scos un pergament nou din teancul de pe masă. Avem o corabie care ridică ancora la răsărit. Se numește *Luna*.

Am răsuflat atât de ușurată, încât am simțit că voi cădea prin poea.

Bărbatul stătea cu spatele la mine și a început să scrie, fără să se grăbească. Se oprea înainte de un rând nou și își înmuia condeiul în cerneală, ca mai apoi să usuce cuvintele cu sugativă. După ce a terminat, a rulat pergamentul și l-a imprimat cu un sigiliu violet-aprins de culoarea ametistului opac.

— Ești sigur? l-a întrebat fata pe Simon, cu voce gravă și ochii ațintiți asupra lui.

Aproape că uitasem că se afla și ea în cameră.

El i-a răspuns cu o privire fugitivă, apoi mi s-a adresat:

— Cred că va fi suficient.

A durat puțin să-mi dau seama că se referea la cerceii pe care-i analiza de când am intrat pe ușă. Am ezitat puțin, dar

am dus mâna la urechi, i-am desfăcut și i-am lăsat să-i cadă în palmă. Valorau mai mult de o sută de monede fiecare, dar mă așteptam să plătesc un preț mai piperat.

Bărbatul i-a pus într-un buzunar de la vestă și a gesticulat cu capul spre ușă, unde fata aștepta răbdătoare.

— Dă-i niște haine, Eden! i-a zis el și i-a înmânat pergamamentul. Și spune-i croitoresei să taie rochia. Mătasea ar trebui să valoreze ceva.

Eden a dispărut fără niciun cuvânt în plus, lăsându-ne singuri în pivnița întunecată.

Simon s-a sprijinit de marginea mesei, uitându-se la mine în timp ce pașii ei se pierdeau pe scări. Abia atunci am simțit cât de departe sunt de privirea protectoare, dar totodată impunătoare a mamei. Numai că în loc să fiu înfricoșată de un astfel de gând, în mine mocnea doar furie.

— Se pare că destinul mi-a surâs în seara asta, a rostit el, mai mult pentru sine.

Mâna mi-a alunecat în buzunar, găsind punguța în care se afla nestemata miez-de-noapte, singurul lucru care putea străpunge inima de piatră a lui Holland. Singurul lucru care a stârnit vreodată teroare în ochii ei etern înfometate.

Atenția lui Simon s-a îndreptat asupra mea exact în momentul acela.

— De cine încerci să fugi mai exact, Isolde?

Nu-mi plăcea să-mi aud numele de pe buzele unui străin, dar întrebarea avea mai multe răspunsuri. Fugeam de mama mea. De imperiul său. De sângele ei care-mi curgea prin vene. Nu era prima oară când voiam să fug, dar, când am auzit-o rostind acele cuvinte, inima mi-a fost strânsă într-o încleștare de gheață până când nu am mai putut respira.

Un sacrificiu necesar.

Trecuse aproape un an de la moartea tatălui meu în Constelația lui Yuri, reciful de corali ce-mi fusese a doua casă

în copilărie. Timonierul care desfășurase misiunea ne-a adus vestea. Un accident îngrozitor, așa spusese; un curent devastator în timpul unei furtuni neașteptate.

Abia în noaptea balului, un an mai târziu, am înțeles despre ce era vorba. Stăteam în biroul mamei, ascultând conversația secretă dintre ea și conducătorul Breslei Giuvaiergiilor din Marea Nenumită. Îl numise pe tata un sacrificiu necesar.

În acel moment, piesele de puzzle s-au unit pe rând, formând imaginea de ansamblu. Mi-a luat doar câteva minute să găsesc rapoartele maritime. Nu era menționată nicăieri furtuna care mi-a înecat, într-o singură clipă, tatăl și inima.

Voia să plecăm împreună din Bastian. Să mă smulgă din mâinile tot mai lacome ale mamei. L-aș fi urmat până la capătul pământului, dar Holland s-a asigurat că nu mai am pe cine să urmez. Pe nimeni, în afară de ea.

Am strâns atât de tare nestemata din buzunar, încât degetele mă dureau. Aveam de gând să fac mai mult decât să-i dau foc imperiului. Aveam de gând să o arunc și pe ea în flăcări.

Simon a făcut un pas spre mine.

— Te-am întrebat de cine încerci să fugi.

L-am privit în ochi, miezul-de-noapte arzând ca un tăciune în palmă.

— De un monstru.

Tatăl meu mi-a spus odată că singurii nechibzuiți care navigau în Strâmtori erau morții și cei aflați pe moarte. Câteodată, cred că mă regăsesc în ambele categorii.

M-am sprijinit cu ambele mâini de balustrada corabiei *Riven**, privind cum felinarele din port se aprindeau pe rând. Apa se scurgea de pe pânzele înălțate deasupra mea, iar oamenii slăbiți de pe punte încă aveau fețele albite de la valurile sălbatice cu care ne luptasem cu numai o oră înainte de ivirea pământului în depărtare.

În spatele lor, Clove stătea la timonă, întorcând-o ușor. Mânele cămășii pătate îi erau suflecate până la coate, iar părul blond i se desprinsese aproape de tot din coada de la spate. Șuvițele îi cădeau pe față în bătaia vântului.

Alesesem Dern din două motive. Primul, pentru că nu prea venea nimeni pe aici, în afară de comercianții din Marea Nenumită, care cumpărau grâne de la fermieri pentru mai puțin decât îi costa pe aceștia să le crească. Al doilea, pentru că Rosamund era singurul constructor de nave dispus să ia banii unor fii de pescari din Cragmouth care nu-i puteau explica de unde i-au obținut.

Firește, o explicație exista. Dar nu era una pe care voiam să o dau.

* *Destrămarea* (en., traducere aproximativă) (n.r.).

Apusul picta velele în nuanțe chihlimbarii, cu pânza migălos țesută acoperită cu picături de ploaie strălucitoare. Erau atât de uzate, încât cârpaciul care le peticise de atâtea ori refuzase să mai bage acul în ele.

Nu era singurul care credea că sunt nebun fiindcă am condus corabia asta șubredă prin ape involburate, provocând demonii mării. Am ținut piept prea multor vijelii întunecate și nori furioși ca să mă mai întreb dacă furtunile mă vor răpune. Marea a avut suficiente ocazii, însă niciodată nu a vrut să mă ia.

Mi-am deschis palma, uitându-mă la tăietura recent apărută lângă mulțimea de cicatrici, căpătată în ultimul port în care ne oprisem. Era încă roșie și mă ustura.

— Acostează, i-am șoptit lui Clove, apoi am coborât prin pasajul îngust din spatele lui.

Clove a început să strige ordine echipajului nostru prăpădit, în timp ce intram în cabina la fel de prăpădită a timonierului. Lemnul umed al odăii înghesuite emana un miros de mucegai și fum învechit de lumânărică, dar era casa mea de mai bine de doi ani și jumătate și încă nu se scufundase, ceea ce era oricum mai mult decât primeau majoritatea nenorociților.

De săptămâni întregi nu mai aveam petrol pentru felinar – un alt lucru pe care nu ni-l permiteam –, așa că ne era aproape imposibil să vedem ceva pe timp de noapte. Am băjbăit prin întuneric până la cufărul imens lipit de perete. Balamalele ruginite au scârțâit când am deschis capacul. Am băgat mâna înăuntru. Nu mă oboseam să ascund banii pentru că nimeni nu era suficient de prost încât să mă fure. Se pare că poveștile care se spun despre noi ne-au folosit la ceva.

Mi-am zărit reflexia în oglinda rotundă și crăpată de lângă fereastră. Doi ochi albaștri se uitau fix la mine, sub o pereche de sprâncene negre și stufoase. Trăsăturile feței îmi erau mai

proeminente decât de obicei și o umbră de barbă îmi acoperea maxilarul. Nu era niciun bănuț în cufărul ăsta care să nu fie deja cheltuit. Ceva de mâncare, un bărbierit sau felinare funcționale erau ultimele pe listă. Nu-mi trebuia nimic până când nu o plăteam pe Rosamund.

Am luat tubul lung și cilindric pentru hărți de pe perete și mi l-am pus la spate, așezând cureaua de piele peste piept. Apoi mi-am trecut mâna prin părul aproape negru, l-am dat după o ureche și mi-am ridicat gulerul hainei. Am băgat punguța în buzunar, simțind cum atârnă, iar corabia a scârțâit amenințător de jur împrejur, încetinind. Nu știam câte drumuri mai putea duce *Riven*, dar nu voiam să aflu.

M-am uitat încă o dată în oglindă și mi-am scuturat umerii jachetei. Nu arătam deloc precum sânge-sărații care navigau pe Marea Nenumită în corăbii elegante și smulgeau din mâinile noastre disperate și ultimele rămășițe din Strâmtori. Chiar și așa, peste o lună urma să vindem corabia pentru fier vechi și ce se mai putea salva din lemn. Apoi urma să plecăm din Dern sub stema unui comerciant adevărat.

Clove mă aștepta deja lângă scară când am ieșit pe punte. Se rezema de balustradă și-l privea pe Julian cum lega frânghiile de arborele mic. Mâinile lui de începător tremurau sub privirea lui Clove, iar băiatul a tras de ele și a luat-o de la capăt. Nimeni nu-l impresiona pe navigatorul de pe *Riven*, iar dacă-l mai puneai la socoteală și pe timonierul care ținea piept celor mai îngrozitoare furtuni, te alegeai cu oameni care nu rezistau prea mult la bord. Se mai întâmpla să dispară pur și simplu, fără să aștepte măcar să fie plătiți.

Nu conta. Erau destui nemernici în Strâmtori care credeau că sunt dispuși să moară pentru bani. De obicei, scoteam câteva drumuri din ei înainte să-și dea seama că situația era cât se poate de diferită.

— Gata?

Clove și-a tras pălăria pe cap. Marinarul de pe punte își terminase treaba și se pregătea să coboare scara.

— Gata.

L-am urmat spre docuri, unde comandantul portului ne aștepta deja. Gerik analiza corabia cu o privire amenințătoare și buzele subțiate, sub nasul ascuțit. *Riven* nu era cine știe ce, dar nu îmi mai era rușine cu ea de mult timp.

— De fiecare dată când plecați, sunt sigur că e ultima oară când o mai văd, a mormăit Gerik, scrijelind cu condeiul în registrul de nave.

Privirea i s-a îndreptat spre lada cu băutură ce tocmai era coborâtă.

— Ceva pentru noi? l-am întrebat, uitându-mă la haina lui deschisă, în care se află un buzunar plin cu pergamente.

— Nu, a răspuns el.

Am strâns din dinți, cu greutatea de pe piept ceva mai mare. De fiecare dată când ancoram, mă așteptam să fim chemați de Consiliul Comerțului.

— Să înțeleg că încă nu ai licența despre care tot vorbiți.

— Nu.

Gerik s-a încrunțat.

— Atunci de ce descărcați lăzi cu rachiu pe cheiul meu?

Am băgat mâna în vestă după punguța mai mică de bani de care știam că voi avea nevoie. Acum că Strâmtorile aveau propriul Consiliu al Comerțului, toți timonierii se luptau să obțină o licență pentru a ține piept sânge-săraților. Inclusiv noi. Dar îți trebuiau bani pentru a dobândi una – bani mulți – și singura cale să aduni atâția era să faci mai întâi comerț fără licență și să sperii că toți își vor ține gura.

Pe Gerik îl mituiam ca să întoarcă privirea, dar putea fi de asemenea mituit să pârască. Până acum avusesem noroc.

— O vom avea în curând, am mormăit, întinzându-i punguța.

— Voi și toți ceilalți nesăbuiți de pe mare. A luat punguța și s-a întors pe călcăie.

— Rămâne de văzut, nu-i așa?

— Nenorocitul, a mormăit Clove.

Îl ura pe Gerik mai mult decât mine. Disprețuia oame-
nii în general. Copilărisem pe bărcile mari de pescuit în
Cragsmouth și ne salvasem reciproc din ape învolburate de
nenumărate ori, însă nu acesta era motivul pentru care Clove
era singurul om din Strâmtori în care puteam avea încredere.
Oricine poate arunca o funie unui om căzut peste bord. Dar e
mult mai greu, dacă nu imposibil, să-l găsești pe cel care să te
prindă înainte să cazi.

Mi-am scos ceasul din buzunar și l-am înclinat spre
lumina felinarului.

— Trebuie să mă mișc repede.

În timp ce mă îndreptam spre scări, Clove a verificat din
priviri docurile, iar peste câteva secunde, i-am auzit pașii
apăsăți în urma mea. Dorn nu era nimic mai mult decât un
mănunchi de clădiri din piatră înșirate de-a lungul unui
țârm stâncos, un fel de avanpost care se transformase treptat
în port când corăbiile de pe Marea Nenumită începuseră să
vină cu grâne. Satul nu prezenta cine știe ce interes pentru
Consiliul Comerțului din Ceros. Cel puțin deocamdată.

Am urcat pe scări, urmând poteca șerpuită pe deal, departe
de artera principală. Lui Rosamund nu-i plăcea să fie prinsă
la mijloc, însă cu cât se prelungea mai mult aranjamentul
nostru, cu atât creșteau șansele ca altcineva să-mi afle pla-
nurile. Știam că asta urma să se întâmple mai devreme sau
mai târziu, însă important era să controlez *când* avea să vină
momentul.

Țârmul devenea din ce în ce mai abrupt pe măsură ce
ne apropiam de golful care adăpostea câteva debarcadere.
Acoperișul unuia dintre ele nu mai fusese reparat de la

furtuna care-l spulberase în urmă cu câțiva ani, dar celelalte
două încă se țineau pe picioare, iar stema lui Rosamund se
afla pe amândouă.

Am ciocănit de două ori, iar ușa s-a deschis imediat.
Ucenicul lui Ros, Nash, nu era prea bucuros să ne vadă.
Niciodată nu era.

Ochii lui m-au cercetat din cap până-n picioare.

— V-ați întors deja?

M-am sprijinit de cadrul ușii.

— E aici?

Nash mi-a inspectat cămașa și și-a strâns buzele. L-am
ignorat. Nu toți aveam un loc stabil de ucenicie, astfel încât să
ne putem cârpi hainele și să ne tundem. Și nu toți ne doream
un astfel de statut. Mai bine m-aș îneca în adâncuri decât să
trăiesc în umbra coruptă a unei bresle.

Nash a deschis ușa și ne-a lăsat să intrăm, apoi a încuiat-o
la loc. Înăuntru, lumina felinarului mângâia carena aurie a
unei corăbii.

Aster.

O goeletă cu două catarge și o carenă care putea transporta
suficientă marfă încât să ne lansăm în comerț. Și mai impor-
tant, era a noastră. De fapt, avea să fie odată ce mă voi ușura
de punguța asta de bani.

Data trecută când am văzut-o, catargele nu erau ridicate.
Acum ajungeau până la grinzile care se arcuiau deasupra
noastră, unde câțiva porumbei argintii stăteau în cuiburi
destrămate de paie. Corabia se afla pe niște bușteni de susți-
nere întinși pe apa întunecată. Peste câteva săptămâni, avea
să fie coborâtă în mare pentru prima dată și noi urma să ridi-
căm pânzele.

M-am uitat în ochii lui Clove. Pe buze îi juca un zâmbet
larg. Se gândea la același lucru. Cumva, o scosesem la capăt.
Sincer să fiu, nici nu știam cum.

— Parcă am auzit un zornăit de bani, s-a auzit de pe punte vocea răgușită a lui Rosamund.

S-a uitat la noi peste balustrada de la tribord, apoi a coborât pe platformă.

Nash și-a încrucișat brațele la piept, nemulțumit.

— Sunteți siguri că știți să conduceți o corabie ca asta? N-aș vrea s-o văd scufundată după o săptămână.

— Noi construim, nu navigăm, Nash, a spus Rosamund, aterizând lângă noi cu un mormăit. Ce-ți pasă cât timp ești plătit?

Și-a desfăcut centura de unelte de pe umeri și a slăbit cureaua de la brâu. După ce și-a dat-o jos, și-a masat mușchii încordați de la ceafă. Rosamund nu era o femeie plăpândă, însă echipamentul masiv de constructor de mare o făcea să pară așa.

— Așa, hai să punem capăt șaradei ăsteia!

Nu era nici blândă.

Am băgat mâna în haină, am scos punga și i-am dat-o. A cântărit-o în palmă, apoi i-a dat-o lui Nash, care s-a dus la măsura de lângă perete ca să înceapă imediat să numere monedele.

— În câte zile? am întrebat, uitându-mă la el cu atenție, în timp ce deschidea punga.

Gânditoare, Rosamund și-a răsucit inelul de comerciant. Argintul era zgâriat și îndoit de la munca pe care o îndeplinea, însă piatra îi dovedea legitimitatea în cadrul Breslei Constructorilor de Nave. Dacă Nash făcea o treabă bună, avea să devină și el unul într-o bună zi.

— Cred că va fi gata până la următoarea lună plină, câteva zile în plus sau în minus.

Clove a înaintat spre marginea platformei și a mângâiat scândurile de lemn care se întindeau spre proră. Atingerea lui trăda un moment de rară blândețe. Aștepta de mult asta. Și eu la fel.

— Totuși, a oftat Ros, fraierii ăia din tavernă devin din ce în ce mai curioși.

Clove mi-a căutat privirea. Asta reprezenta o problemă. Nu eram singurii din Strâmtori care încercau să pună pe picioare o afacere de comerț și nu duceam lipsă de timonieri mai degrabă dispuși să ne arunce corabia în aer decât să ne permită să le-o luăm înainte. Existența lui *Aster* fusese un secret bine păzit până acum, însă dacă oamenii din Dern ar afla că Rosamund ne construiește o navă, aranjamentul nostru ar atrage atenția. Și nu doar pe cea a timonierilor din Strâmtori care se opreau în port. Nici sânge-sărații nu voiau să-și piardă puterea, iar o corabie în plus nu i-ar ajuta cu nimic. Nu trebuia să lăsăm pe nimeni să-și bage nasul și să afle cât de aproape eram de reușită. Rosamund și-a pus mâinile în șold, nerăbdătoare.

— Cum stăm, Nash?

— Bine, până cum, a mormăit el, numărând cu grijă fiecare bănuț.

Am observat că nu ajunsese nici măcar la jumătate și mi-am scos ceasul. Trecuse aproape o jumătate de oră și știam ce se întâmplă când întârziam. Persoana cu care urma să ne întâlnim nu avea să ne aștepte, deși făceam afaceri de mult timp.

— Du-te! a zis Clove, arătând spre ușă. Termin eu aici și ne vedem la tavernă pentru numărătoare.

Am încuviințat din cap, am închis capacul ceasului și l-am pus înapoi în haină. Mi-am tras pălăria pe cap și m-am întors spre ușă, dar am mai aruncat o privire spre corabie înainte să ies în ploaie.

Aster strălucea în lumina felinarului, lemnul scânteind la fel ca marea în zori. Nu era doar o corabie. Era o idee. Era motivul pentru care mi-am riscat viața de nenumărate ori în ultimii doi ani și singura mea șansă de a obține licența

de comerț și propria stemă. Însă Aster nu avea să schimbe numai destinul meu sau pe al lui Clove. Avea să schimbe destinul Strâmtorilor.

2. SAINT

Singura tavernă din Dern era o clădire învăluită în ceață, din care se înălțau trei hornuri ce scoteau fum prin gurile înguste și înnegrite.

În cei doi ani de când mă opream în sat, n-am văzut niciodată taverna goală. Nu existau case de comerț, deși negoțul înflorea tot mai mult, ceea ce însemna că oricine putea face afaceri în tavernă, inclusiv eu.

De îndată ce am deschis ușile, m-au izbit ropotul de voci dinăuntru și căldura focului din șemineu. Nu stăteam niciodată suficient pe uscat cât să scap complet de frigul din oase sau de umezeala din haine, dar mirosul de lemn ars îmi aducea aminte de zilele de dinainte să-mi dedic viața navigatului.

Ușa s-a trântit în spatele meu și mi-am răsucit umerii instinctiv. Nu mi-a plăcut niciodată să fiu închis între patru pereți și nici să simt pământul sub picioare. Am preferat dintotdeauna libertatea oferită de mare, unde măcar vedeai la orizont ce te așteaptă.

Barmanul m-a salutat scurt din cap, apoi s-a întors spre peretele plin de sticle, luând-o pe cea care efectiv avea numele meu pe ea. Proprietarii de taverne își trăgeau o sumă frumușică turnând rachiu îndoit cu apă clienților deja amețiți și băgând în buzunar diferența. Prima oară când l-am prins asupra faptului, mi-am scos pumnalul atât de repede, încât n-a avut timp să reacționeze.